

РЕШЕНИЕ

№ 2124

гр. София, 29.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 29.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **10990** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 220 от Закона за митниците (ЗМ).
Образувано е по жалба на „Амичи 2018“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], [населено място], чрез адв. Т.– [населено място], [улица], срещу Решение рег. № 32– 590934/ 13. 10. 2023г. на директора на ТД „Митница Б.“, с което по МД с MRN 20BG001007024370R5 от 15.10.2020г. е определена нова МС за стоките, в резултат на което са определени допълнителни задължения за досъбиране общо в размер на 2630,47 лв. за вносно мито и ДДС, със законната лихва за забава върху размера на установените държавни вземания.

С жалбата се релевират основания за незаконосъобразност на оспорвания административен акт. Посочва се, че същият е издаден при неправилно приложение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила, за което се излагат подробни съображения в жалбата. Жалбоподателят счита оспорваното решение за издадено при съществено процесуално нарушение, тъй като е постановено след изтичане на предвидения в чл. 19 б от ЗМ „преклузивен срок“. Моли за отмяна на обжалвания административен акт. Заявява претенция за присъждане на разноски по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят „Амичи 2018“ ЕООД се представлява от адв. Т., който поддържа жалбата по изложените в същата съображения, като иска отмяна на оспореното митническо решение и и претендиращи разноски по представен списък. Ответната страна – Директорът на ТД „Митница Б.“, редовно и своевременно

призован, не се явява и не изпраща представител. Постъпила е молба по делото, с която се изразява становище по същество за неоснователност на жалбата, като се заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Направено е и възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Софийска градска прокуратура, редовно и своевременно уведомена – не изпраща представител.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 15.10.2020 г. в МП Пристанище Б. център е приета митническа декларация /МД/ с MRN 20BG001007024370R5 от 15.10.2020г. с вносител и декларатор – „Амичи 2018“ ЕООД, пряк представител – „Лидикар“ ООД, за режим допускане за свободно обращение на стоки с описания: стока 1 – Катастрофирал пътнически автомобил, марка „М.“ /„Мазда“/, модел CX– 5, тип: бензин, бр. места :5, цвят: черен, раб. обем: 2000 куб. см., първ. рег.: 20200101, шаси №: JM3KFBVL80752843; стока 2 – Катастрофирал пътнически автомобил, марка: „Н.“ /„Хюндай“/ модел „А.“, тип: бензин, бр. места: 5, първ. рег.: 20170101, цвят: черен, раб. обем: 2000 куб. см, шаси №: КМНСТ5АЕ6НУ333055.

При деклариране на стоките са посочени общо следните данни: „Код на държавата на изпращане/износ – СА К.; „Условие на доставка“ – „С. – Стойност и навло“; „Код на стоката – код по Комбинираната номенклатура“ /№ 6/15 „Код на стоката – код по Т.“ – 8703 23 90 00; „Метод за определяне на стойността“ – „Договорна стойност внасяните стоки /чл. 70 от Кодекса“; „Ц. на стоката“ – стока 1–5 507,00 и стока 2 – 2 278,00; „Валута“ – С. ; „Идентификационен номер на контейнера“ – MSCU5157339. На база декларираните данни, към датата на приемане на МД размерът на митническата стойност за нея е определен съгласно разпоредбата на чл. 70, § 1 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., а именно на база договорната стойност, тоест действително платената или подлежащата на плащане цена на стоката при продажбата ѝ за износ с местоназначение в митническата територия на Съюза, коригирана при необходимост. Към митническата декларация са приложени: за стока 1– търговска фактура № RA–E20082003 от 20.08.2020г., издадена от продавач 9396–9053 QUEBEC I., 7405C rue Verite Pierrefonds, QC H9J3R9, К./ превод л.136/ условия за плащане– „Предплащане“, на обща стойност 5507, канадски долари за продажба на МПС/ „Мазда“/, претърпяло ПТП за експорт, талон № L3683065; за стока 2 – търговска фактура № RA– E20082002 от 20.08.2020г./ превод л. 145/, издадена от продавач – 9396–9053 QUEBEC I., 7405C rue Verite Pierrefonds, QC H9J3R9, К., условия за плащане– „Предплащане“, за продажба на МПС/ „Н. А.“ /, претърпяло ПТП, за експорт, с обща стойност на фактурата в канадски долари – 2278,00 ; Общо за двете стоки са приложени: опаковъчен лист, генерален коносамент, търговска фактура № [ЕГН]/13.10.2020 г., издадена от „Логи спед“ ООД.

Митническата стойност /МС/ за стоките, определена на база декларираните за тях елементи, е следната: за стока 1– катастрофирал пътнически автомобил „М.“ /„Мазда“/ 6 906, 99 лева, при валутен курс 1,25422 BGN/ С., а за стока 2 – претърпялия ПТП пътнически автомобил „Н. А.“, МС е 2 857,11 лева. Определени, взети под отчет и заплатени вземания са: за стока 1: 690,70 лв. – мито и 1569,09 лева – ДДС; за стока 2 : 285,71 лева– мито и 669, 01 лева– ДДС. Общо 976,41 лева– мито и 2238,10 лева – ДДС.

В ТД Митница Б. е постъпила с писмо с рег. № 32–441111/16.12.2022г. по описа на

ТД Митница Б. информация от Ц. от канадските митнически власти „С. В. S. А.“ за превозни средства, декларирани за износ в К. с местоназначение ЕС. От страна на митническите органи е осъществен последващ контрол по чл. 84, ал. 1, т. 1 от ЗМ на стоките, декларирани МД с MRN 20BG001007024370R5. Установено е, че е налице несъответствие по отношение на декларираната в МД цена в размер на 5 507 С. /канадски долари/ за стока 1 /автомобил „М.“/ спрямо представената от канадските митнически власти цена в размер на 11 239 С.. Т. несъответствие е установено и по отношение на стока 2/ автомобил „Н.“/ като декларираната в МД цена е 2 278 канадски долара, а предоставената от канадските митнически власти цена е 3 110 С.. Според митническите органи посочените цени на стоките във фактурите от 20.08.2020г. се явяват нереално ниски, спрямо цените които са заявени в декларацията за износ пред канадските митнически власти.

Митническите органи са приели, че към митническата декларация не са приложени доказателства за извършени плащания и липсват доказателства за платените суми в аванс.

С писмо рег. № 32-55385/10.02.2023г./ л.71/, цитирано в оспореното митническо решение, от вносителя „Амичи 2018“ ЕООД са изискани заверени копия на всякакви налични документи, както и доказателства в подкрепа на декларирана цена с МД с MRN 20BG001007024370R5 от 15.10.2020г. Според текста на писмото е искана информация само за катастрофиралия пътнически автомобил „Н.“- стока 2 по МД. От „Амичи 2018“ ЕООД е постъпила молба/л.70/ за удължаване на срока за предоставяне на исканите документи и информация.Произнасяне по същата няма.

За митническите органи са възникнали основателни съмнения относно действителната цена на стоката, както и елементите, които се прибавят към нея при определяне на митническата стойност. Констатирани са, че не са налице достатъчно доказателства в подкрепа на декларираната цена, поради което са приели, че декларираната въз основа на чл. 70 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 г. митническа стойност, определена на база на фактурите за автомобилите следва да бъде отхвърлена.

Митническите органи са приели, че митническата стойност на стоката не може да бъде определена по реда на чл. 74 § 2 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 г. и следва да бъде определена въз основа на чл. 74 § 3 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 г., като е взета предвид цената, посочена в електронната информация, получена от канадските митнически власти.

Със съобщение с рег. № 32–550458/17.08.2023г. /л. 43/ „Амичи 2018“ ЕООД е уведомено на осн. чл. 22 § 6 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 г., че предстои издаване на решение, с което ще бъде определен нов размер на митническата стойност на стоките по МД с MRN 20BG001007024370R5.

С процесното Решение рег. № 32– 590934/ 13. 10. 2023 г. на директора на ТД „Митница Б.“ по МД с MRN 20BG001007024370R5 от 15.10.2020г. е определена нова митническа стойност за стоките, както следва : за стока 1 – в размер на 14 096,18 лева/ 11 239 С. х вал. курс 1,25422 BGN/ С. =14 096,18 лева/, а за стока 2 – 3 900, 62 лева/ 3110 С. х вал. курс 1,25422 BGN/ С. = 3 906,62 лева/.

Посочено е, че с оглед новия размер на МС на стоките по МД с MRN 20BG001007024370R5 от 15.10.2020г. на основание чл. 77 §1, буква а от Регламент /ЕС/ № 952/2013г. митническите задължения възникват от датата на митническата декларация, в случая на 15.10.2020г. Прието е, че на основание чл.85, § 1 от Регламент /ЕС/ № 952/2013г., при прилагане на ставка 10 % за вносно мито, съответстваща на

декларирания тарифен код за стоките е определен дължим размер: за стока 1 – МС –14 096,18 лева и мито / при 10% ставка/ – 1409,62 лева; стока 2 – МС– 3 900, 62 лева и мито / при 10% ставка/ – 390,06 лева; Всичко мито – 1799,68 лева.

Посочено е, че на основание чл. 54, ал.1 от ЗДДС вр. чл. 77§1 буква а , чл. 77 §2 от Регламент /ЕС/ № 952/2013г. от датата на възникване на митническото задължение възниква и задължение за ДДС. На основание чл. 55, ал.1 от ЗДДС данъчната основа при внос по смисъла на чл.16, ал.1 от ЗДДС на стоките е определена в размер, както следва: за стока 1 – 15 730,80 лв., за стока 2 – 4 495, 68 лева, общо – 20 226,48 лева. Приложена е данъчна ставка от 20 % и ДДС е определен: за стока 1 в размер на 3146,16 лева, за стока 2 – 899,14 лева; общо ДДС– 4045,30 лева.

Сравнявайки размера на вземанията, който е изчислен и е заплатен на база декларираните данни по МД и този, който е установен, предвид определените нови митнически стойности за досъбирани са определени: За стока 1– общо 2295, 99 лева, от които 718,92 лева мито и 1577,07 лева– ДДС; За стока 2 – общо 334, 48 лева, от които 104,35 лева - за мито и 230, 13 лева - за ДДС.

По този начин, с процесното митническо решение рег. № 32– 590934/ 13. 10. 2023 г. са определени са допълнителни задължения за досъбиране общо в размер на 2630,47 лв. за вносно мито и ДДС, със законната лихва за забава върху размера на установените държавни вземания.

По делото са приети документите по административната преписка и представените от страните такива. Извършен е превод на български език на документите, които са били представени на английски език.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл.168, ал. АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби, дали е съобразен с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен административен орган, по аргумент от чл. 19, ал. 7 от ЗМ. Съгласно тази норма, за целите на прилагане на чл. 29 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 г. решения, взети без предварително заявление, се издават от началника на митницата, където са възникнали фактите и обстоятелствата, изискващи вземането на решение. Разпоредбата на чл. 29 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. указва, че освен когато даден митнически орган действа като правораздавателен орган, разпоредбите на чл. 22 §§ 4, 5, 6 и 7, чл. 23, § 3 и чл. 26, чл. 27 и чл. 28, се прилагат и за решения, взети от митническите органи, без съответното лице да е подало предварително заявление. Следователно, оспореното решение на директора на ТД Митница Б. в Агенция Митници, е издадено от компетентен административен орган, в рамките на неговата териториална и материалноправна компетентност, съобразно предоставените му правомощия.

Според постоянната съдебна практика правната уредба на Съюза относно митническото остойностяване цели да установи справедлива, еднообразна и неутрална система, която изключва използването на произволно определени или фиктивни митнически стойности.

Основният метод за определяне на митническата стойност е този посочен в чл. 70,

параграф 1 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 за създаване на Митнически кодекс на Съюза, съгласно който базата за митническата стойност на стоките е договорната стойност, тоест действително платената или подлежащата на плащане цена на стоките при продажбата им за износ с местоназначение в митническата територия на Съюза, коригирана при необходимост, като съгласно параграф 2 действително платената или подлежащата на плащане цена е общата сума, която купувачът е платил или трябва да плати на продавача или която купувачът е платил или трябва да плати на трета страна в полза на продавача на внасяните стоки, и включва всички суми, които са платени или трябва да бъдат платени като условие за продажбата на внасяните стоки.

Съгласно чл. 140 от Регламента за изпълнение /ЕС/ 2015/2447, когато митническите органи имат основателни съмнения дали декларираната договорна стойност представлява общата платена или подлежаща на плащане сума, посочена в член 70, параграф 1 от Кодекса, те могат да поискат от декларатора да предостави допълнителна информация. Ако съмненията им не отпаднат, митническите органи могат да решат, че стойността на стоките не може да се определи по реда на член 70, параграф 1 от Кодекса.

Съобразно член 74, параграф 1 от Регламент /ЕС/ № 952/2013, когато митническата стойност на стоките не може да се определи съгласно член 70, тя се определя, като се прилагат последователно букви от „а“ до „г“ от параграф 2, докато се стигне до първата от тези букви, по която може да се определи митническата стойност на стоките. Редът на прилагане на букви „в“ и „г“ от параграф 2 се обръща, ако деклараторът поиска това.

Съобразно параграф 2, митническата стойност, определена в резултат на прилагането на параграф 1, е:

а/ договорната стойност на идентични стоки, продадени с цел износ с местоназначение в митническата територия на Съюза и изнесени в същия момент или приблизително в същия момент, както и стоките, подлежащи на остойностяване;

б/ договорната стойност на сходни стоки, продадени с цел износ с местоназначение в митническата територия на Съюза и изнесени в същия момент или приблизително в същия момент, както и стоките, подлежащи на остойностяване;

в/ стойността, основаваща се на единичната цена, по която се продава на митническата територия на Съюза най-голямото сборно количество от внасяните стоки или от внесени идентични или сходни стоки на лица, които не са свързани с продавачите; или

г/ изчислената стойност, която се състои от сбора на: i) разходите или стойността за материалите и за производствените или другите операции, използвани при производството на внасяните стоки; ii) сума за печалба и за общи разходи, равна по размер на тази, която обичайно се начислява при продажбите на стоки от същия клас или вид като стоките, подлежащи на остойностяване, които са произведени от производители в страната на износа за износ в Съюза; iii) разходите или стойността на елементите, посочени в член 71, параграф 1, буква д).

Легалните дефиниции на понятията „идентични стоки“ и „сходни стоки“ са дефинирани съответно в чл. 1, § 2, т. 4 и т. 14 от Регламент за изпълнение /ЕС/ 2015/2447. Съобразно същите „идентични стоки“ означава - в рамките на определянето на митническата стойност - стоките, произведени в същата държава, които са еднакви във всяко отношение, включително физическите им характеристики, качеството и репутацията им. Незначителните различия във външния вид не

изключват стоките, които в друго отношение отговарят на определението, от третирането им като идентични. "Сходни стоки" означава — в рамките на определянето на митническата стойност — стоки, произведени в същата държава, които, въпреки че не са еднакви във всяко отношение, имат подобни характеристики и подобни съставни материали, което им дава възможност да изпълняват същите функции и да бъдат взаимнозаменяеми в търговско отношение; сред факторите, които определят дали стоките са сходни, са качеството на стоките, репутацията им и съществуването на търговска марка.

В хипотезите, в които митническата стойност не може да се определи по реда на чл. 74, § 2, митническото остойносттаване се извършва по реда на чл. 74, § 3 МК - въз основа на наличните данни на митническата територия на Съюза. Съобразно чл. 144 от Регламента за изпълнение, при определяне на митническата стойност по член 74, параграф 3 от Кодекса е възможно да се използва разумна гъвкавост при прилагането на методите, предвидени в член 70 и член 74, параграф 2 от Кодекса. Така определената стойност се основава във възможно най-голяма степен на определените преди това митнически стойности. Когато не може да се определи митническа стойност по параграф 1, се използват други подходящи методи. В този случай митническата стойност не може да се определя въз основа на някое от следните: а/ продажната цена в рамките на митническата територия на Съюза на стоките, произведени на митническата територия на Съюза; б/ система, при която за определяне на митническата стойност се използва по-високата от две възможни стойности; в/ цената на стоките на вътрешния пазар на държавата на изнасяне; г/ разходите за производство, различни от изчислените стойности, които са определени за идентични или сходни стоки по член 74, параграф 2, буква г/ от Кодекса; д/ цените за износ в трета държава; е/ минимални митнически стойности; ж/ произволно определени или фиктивни стойности.

Преминаването към субсидиарните методи е обусловено от наличие на основателни съмнения относно декларираната от въвеждащия стоката на територията на общността стойност. Тези съмнения вносителя следва да бъде уведомен и едва ако не бъдат разсеяни, е налице възможност за определяне на митническата стойност по този ред. Терминът "основателни съмнения" няма легална дефиниция в Кодекса или в Регламента за изпълнение, при което следва проявлението му да се установява във всеки отделен случай съобразно конкретно установени факти и обстоятелства.

В тежест на митническите органи е, при условията на приложимото съюзно право, да докажат основателността на съмненията, което да обоснове извършеното увеличаване на стойността на процесната стока.

При това съмненията в справедливостта на декларираната митническа стойност следва да са надлежно мотивирани и изисканата от декларатора допълнителна информация да е пряко свързана с тези съмнения и митническите органи да са дали подходяща възможност на лицето да изложи гледната си точка. Съгласно Решение на Съда на ЕС от 28 февруари 2008 година по дело C-263/06, т. 52 „когато имат основание да се съмняват, че декларираната стойност представлява цялата платена или платима сума, митническите органи не трябва непременно да определят митническата стойност въз основа на метода за договорната стойност и могат да отхвърлят декларираната цена, ако съмненията продължават, след като евентуално са поискали предоставянето на цялата информация или на всички допълнителни документи и след като са дали на съответното лице подходяща възможност да изложи гледната си точка относно съображенията, на които се основават посочените съмнения“. Взеха се предвид, също така, мотивите в решение на Съда на Европейския съюз от 9 ноември 2017 г. по дело C-46/2016 в насока, че митническият орган следва да положи дължимата грижа при използването на всеки един от последователните методи преди да направи извод за неговата неприложимост. “Този орган обаче е длъжен да проучи всички източници на информация и базите данни, с които разполага. Той трябва и да позволи на съответните икономически оператори да му предоставят цялата информация, която може да бъде полезна за определянето на митническата стойност на стоките“. Също така, по аргумент от чл. 22, параграф 7 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 митническите органи са длъжни да мотивират всяко решение, което е неблагоприятно за заявителя. Зачитането на правото на защита представлява основен принцип на правото на Съюза, който трябва да се прилага във всеки случай, когато административен орган възнамерява да приеме акт, увреждащ лицето, към което е насочен. Задължението за мотивиране, което е в тежест на митническите органи трябва, да позволява ясно и недвусмислено установяване на причините, поради които те не са приложили един или няколко от методите за определяне на митническата стойност. Визираните изисквания в случая не са спазени. От вносителя е искана информация само за катастрофирания пътнически автомобил „Н.“/ според писмо с рег. № 32-55385/10.02.2023г., приложено на л.71, л. 72 от делото/. С оспореното решение не е мотивирано и обосновано претендираното наличие на предпоставките за ползването на последния метод по § 3 на чл. 74. В случая напълно формално от страна на митническия орган е посочено, че са изчерпани всички възможности за определяне на митническата стойност по чл. 74, §

2 от Регламент № 952/2013 г. Съществен момент тук е, че когато митническата стойност не може да бъде определена по правилата на чл. 70 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 остойността на внесените стоки се извършва по реда на чл. 74 от същия регламент при последователно прилагане на методите в чл. 74, § 2, букви от „а“ до „г“, докато се стигне до първата от тези букви, по която може да се определи митническата стойност на стоките. Единствено когато митническата стойност не може да бъде определена, чрез прилагането на дадено правило, следва да се приложи следващото, при установената поредност. След извод за неприложимост на същите/ който следва да е надлежно мотивиран/ се преминава към последния /резервен/ метод по параграф 3. В случая, по отношение на методите, посочени в чл. 74 § 2, б. „в“ и „г“ от Регламент /ЕС/ № 952/2013, липсват данни от митническите органи да са извършвани проверки или да са установени обстоятелства, сочещи на невъзможност за приложението им, като в оспореното митническо решение липсват конкретни факти и обстоятелства за неприложимост на визираните вторични методи за определяне на митническата стойност, а са изложени само общи и бланкетни твърдения. Хипотезата на чл. 74, § 3 от Регламент /ЕС/ № 952/2013 е последна възможност за определяне на митническите стойности на автомобилите и за да се приложи същата, следва да е обоснован извод за неприложимост последователно на всеки от методите по чл. 74, § 2 б. „а“, „б“, „в“ и „г“ от Регламент /ЕС/ № 952/2013. В това отношение не е изпълнено изискването за мотивиране, което несъмнено е в тежест на митническите органи и следва да позволява ясно и недвусмислено установяване на причините, поради които те не са приложили един или няколко от методите за определяне на митническата стойност. Също така, само посочването, че при изследване възможностите за прилагане на методите по чл. 74 § 2 „а“ и „б“ липсвала информация в МИСЗА за идентични или сходни стоки, но без да е ясно изобщо извършена ли е проверка, и при положителен отговор по какви точно зададени критерии, и без обсъждане и прилагане като част от административната преписка на съответни справки, ако такива са били направени, не е достатъчно да обуслови законосъобразност на последователното изключване на тази методи. По делото не са представени доказателства, в т.ч. извлечение от изготвени справки МИСЗА, от които да са видни зададени критерии като марка, модел, тип двигател, година на първа регистрация, страна износител и прочие, както и дали е налице информация и ако е налице такава, отнася ли се тя за сходни стоки по смисъла на чл. 1, § 2, т. 14 от Регламента за изпълнение. Всъщност, митническият орган не е изпълнил вмененото му

задължение преди да прибегне към определяне на митническата стойност по разглежданата декларация по 74, § 3 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г., да изчерпи визираните в чл. 74, § 2 вторични методи по букви от „а“ до „г“. В случая, в оспореното решение са посочени мотиви, с които тези методи са отхвърлени като неприложими, но така изложените мотиви са общи и съдържат само твърдения, които не са доказани. Основните доводи за отхвърляне на всеки един от методите е липса на информация относима към неговото приложение. Липсват данни по делото да е била събрана такава информация, по какъв начин е извършвана проверката и др. Напротив, митническият орган не е изяснил дори щетите на внесените автомобили, въз основа на които да може да направи обосновани заключения за идентичност или сходство или липса на такова на внесените стоки. От друга страна, проверката в системата МИСЗА, ако е извършена такава, поначало не изчерпва задължението на органа да провери приложимостта на посочените методи. Такава справка обхваща единствено националната база данни, а за приложението на методите по чл. 74, § 2 от Регламент (ЕС) № 952/2013 г. се изисква събраната информация да касае цялата митническа територия на Съюза. Така в Решение №2889/12.03.2024г. по адм.д. № 9117/2023г. ВАС сочи:“.. Митническият орган ...е изложил мотиви, според които в националната митническа информационна система (МИСЗА... не са открити данни за декларирани за режим допускане за свободно обращение стоки, които са идентични или сходни с процесната. При горните твърдения, митническият орган е следвало да се позове на сведения от базите данни, създадени и управлявани от митническите органи на другите държави членки или от службите на съюза. По тълкуването на чл. 31, § 1 от Митническият кодекс на Общността (отм.), съответстващ на чл. 74, § 3 от настоящия кодекс, СЕС е постановил Решение от 9 юни 2022 г. по дело С-599/20, „В. М.“ UAB, в което в т. 51, т. 54 и т. 55 приема, че данните, съдържащи се в национална база данни относно стоки, попадащи в същия код по Т. и произхождащи от същия продавач като разглежданите стоки, представляват „налични данни“ в Съюза по смисъла на чл. 31, § 1 МКО, които могат да се използват като основа за определяне на митническата стойност на разглежданите стоки...“. Всъщност опорочаването на първия от алтернативните методи опорочава и прибягването до всеки следващ, тъй като липсата на надлежни доказателства за неговата неприложимост поставя под съмнение прилагането на всеки следващ.

С оглед изложените съображения, оспореното митническо решение е незаконосъобразно и като такова е подлежащо на отмяна, а жалбата срещу същото е основателна, макар и не по всички от изложените в нея

съображения, като в тази връзка не се споделят доводите, че оспореният акт е издаден при съществено процесуално нарушение като постановен след изтичане на срока по чл.19б,ал.1 ЗМ, защото този срок има инструктивен, а не преклузивен характер, като изтичането му не засяга законосъобразността на решението на митническия орган и не погасява правото на административния орган да упражни правомощията си и да издаде краен акт.

При този изход на делото жалбоподателят има право на разноси, съгласно чл. 143, ал.1 от АПК. Претенцията е заявена своевременно, още с жалбата. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноси е устните състезания– аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на преpraщащата норма на чл.144 АПК–Страната, която е поискала присъждане на разноси, представя на съда списък на разноските най–късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Съдебните разноси са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноси.Отговорността за разноси е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноси, дори ако е положила най– голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноси, съдът се произнася във всеки акт,с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия. Относно претендираното адвокатско възнаграждение, Съдът съобрази, че с т. 1 на ТР № 6/06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. ОСГТК на ВКС е прието, че съдебни разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане – ако е по банков път,задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. В случая, видно от приложения договор за правна помощ/л.11/ сумата от 1000 лева за адвокатски хонорар е заплатена изцяло в брой. Следователно, разноските са действително направени. На следващо място, Съдът намери за неоснователно възражението по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на адвокатското възнаграждение. С оглед материалния интерес по настоящото дело е приложима разпоредбата на чл. 7,ал.2 т.2, вр. чл. 8

от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съгласно която за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес възнагражденията са следните: при интерес от 1000 до 10 000 лв. – 400 лв. плюс 10 % за горницата над 1000 лв. В случая, уговореният и заплатен адвокатски хонорар от 1000 лева не надвишава прекомерно минималното възнаграждение по чл.7,ал.2 т.2, вр. чл. 8 от наредбата и неговият размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. На жалбоподателя се дължат разноски общо в размер на 1818 лева, от които 1000 лева за адвокатски хонорар, 50 лева за внесена ДТ и 768 лева за превод на документи/ разходът за превода е разноски по делото, тъй като е за събиране на относими доказателства, които са приобщени към доказателствения материал по делото/.

Водим от горното и на основание чл. 220 от ЗМ, вр. чл.172 ал.2 от АПК, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по оспорването на „Амичи 2018“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], [населено място], ж.к. „М.-4“ Решение с рег. № 32– 590934/ 13. 10. 2023г. на Директора на ТД „Митница Б.“, с което по МД с MRN 20BG001007024370R5 от 15.10.2020г. е определена нова МС за декларираните стоки, в резултат на което са определени допълнителни задължения за досъбиране общо в размер на 2630,47 лв. за вносно мито и ДДС, със законната лихва за забава върху размера на установените държавни вземания.

ОСЪЖДА Агенция „Митници“ да заплати на „Амичи 2018“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] – [населено място], направените по делото разноски в размер на 1818 лева.

Решението подлежи на обжалване в 14–дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: